

Arrest

nr. 218 083 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek te zijn van etnische origine.

Op 13 oktober 2015 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in. U was op dat moment 12 jaar oud.

Bij de indiening van uw verzoek gaf u aan afkomstig te zijn uit Miray, de hoofdplaats van het district Andar gelegen in de provincie Ghazni. Anderhalve maand voor u uw verzoek in België indiende had u Afghanistan verlaten door problemen met uw oom. Aan de basis van deze problemen lag het overlijden van uw vader, dat zich ongeveer één jaar voor uw vertrek uit Afghanistan voordeed. Zowel uw vader als uw oom waren actief bij de taliban. Na de dood van uw vader wilde uw oom huwen met uw zus. Uw moeder weigerde op dat voorstel in te gaan, maar werd voortdurend bedreigd door uw oom. Hij gaf haar

onder meer te kennen dat u zou worden gerekruteerd door de taliban als ze zou blijven weigeren. Vervolgens vertrok u samen met uw moeder en uw jongere broer uit Afghanistan. Uw zus werd tegen betaling uitgehuwelijkt aan een talibanstrijder en bleef achter in uw land van herkomst. Aan de grens tussen Iran en Turkije raakte u hen kwijt. U hebt sindsdien geen contact meer met hen gehad. U reisde verder naar Europa en kwam op 12 oktober 2015 aan in België waar u één dag later asiel aanvraagde.

Op 31 januari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit de provincie Ghazni en er grote bedenkingen waren bij uw verklaringen over uw gebrek aan familiaal netwerk in Afghanistan. Er werd immers vermoed dat u familiale banden heeft met A.R. (...) (O.V. X) en D.R. (...) (O.V. X) die op dezelfde dag als u een verzoek tot internationale bescherming indienden in België en eveneens beweerden afkomstig te zijn uit Miray, de hoofdplaats van het district Andar in de provincie Ghazni.

Op 2 februari 2018 ontving het CGVS een e-mail van uw advocaat. Daarin werd meegedeeld dat u uw echte verhaal had verteld aan uw voogd en advocaat. In werkelijkheid bent u afkomstig uit de stad Mazar-i-Sharif, de hoofdplaats van de provincie Balkh, waar u samenleefde met uw vader, moeder en jongere broer. Uw vader was gokverslaafd en had schulden. Hij werd vermoord door zijn schuldeisers die ook na zijn dood geld kwamen eisen van uw moeder. Uw moeder verkocht jullie woning en gebruikte dat geld om naar Europa te reizen. Jullie ontvluchtten Afghanistan samen met het gezin van uw tante langs vaderszijde. Aan de grens tussen Iran en Turkije raakte u uw moeder en broer kwijt. U reisde verder met het gezin van uw tante door naar België en diende hier samen met hen een verzoek tot internationale bescherming in. Nadien vernam u dat uw moeder en broer door de Iraanse politie werden gearresteerd en naar Afghanistan werden gerepatriëerd.

Op basis van deze nieuwe elementen trok het CGVS de eerder genomen beslissing in.

In het daaropvolgende onderhoud paste u opnieuw uw verklaringen aan. U herhaalde dat u afkomstig bent uit Mazar-i-Sharif en dat uw vader gokschulden had bij een machtige commandant. Omdat uw vader die gokschulden niet kon betalen werd u meegegeven aan die commandant. In het huis van de commandant werd u herhaaldelijk verkracht. Na zeven dagen kon u ontsnappen en keerde u terug naar huis. Uw moeder verborg u daarop in het huis van de buren. Enkele dagen later hoorde u dat uw vader was vermoord. Na de begrafenis van uw vader vertrok u samen met uw moeder en uw broer uit Ghazni en reisden jullie samen naar uw grootouders langs moederszijde in het dorp Miray, hoofdplaats van het district Andar in de provincie Ghazni. Een drietal maanden na jullie aankomst ontdekten de bewoners van Miray dat uw moeder ongehuwd was en geen voogd had. Ze wilden dat ze zou trouwen met een inwoner van het dorp. Omdat uw moeder dit niet wilde, verlieten jullie Afghanistan en reisden naar Europa. Er reisde geen andere familie met jullie mee. Aan de grens tussen Iran en Turkije raakte u uw moeder en broer kwijt. U had geen geld om verder te reizen. De smokkelaar zei dat u zich kon prostitueren om uw reis naar Europa te betalen. Nadat u dat een tiental dagen had gedaan, had u voldoende geld verdiend om verder te reizen naar België waar u op 13 oktober 2015 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

U legt geen documenten voor om uw verklaringen te ondersteunen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; hebt u meermaals de kans gekregen om nieuwe elementen in uw dossier toe te lichten; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige

feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, familiale situatie, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, gehoorverslag dd. 29 maart 2017, p. 2-3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verzoek tot internationale bescherming vier verschillende versies hebt meegedeeld over uw plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan voorafgaand aan uw komst naar België. Zo stelde u op 12 oktober 2015, de dag van uw binnenkomst in België, dat uw laatste adres in uw land van herkomst het dorp Miray in het district Andar was (Bureau MINTEH, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1). Ook later tijdens uw procedure stelde u van uw geboorte tot het moment van uw vertrek uit Afghanistan in het dorp Miray te hebben verbleven (verklaring DVZ dd. 21.04.2016, vraag 10; vragenlijst voor niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan, p. 2-3; CGVS 29.03.2017, p. 5). Wanneer u op het einde van uw eerste onderhoud voor het CGVS wordt geconfronteerd met de ernstige twijfel aangaande uw verblijf in het dorp Miray volhardt u in uw bewering afkomstig te zijn uit Miray en ontkent u ooit elders te hebben gewoond (CGVS 29.03.2017, p. 20-21). Een week na uw eerste onderhoud, op 4 april 2017, stuurde uw advocaat meester B. (...) een e-mail dat u na een gesprek met uw advocaat en uw voogd bijkomende verklaringen wenst af te leggen. Bij aanvang van uw tweede gehoor stelt u vervolgens toch dat u betreffende uw verblijfplaats(en) in Afghanistan de waarheid verdraaide. U verklaart dat u weliswaar afkomstig bent uit het dorp Miray maar gedurende twee jaar in de stad Ghazni in de gelijknamige provincie woonde (CGVS 21.12.2017, p. 2). Ook deze bewering is weinig aannemelijk. Wanneer de protection officer van het CGVS tijdens het eerste onderhoud informeerde naar uw kennis over Ghazni bleek u immers niets te kunnen vertellen over die stad. De ligging van de stad Ghazni situeerde u bijzonder vaag in Afghanistan, om uiteindelijk te stellen dat Ghazni naast een stad ook een provincie in Afghanistan betreft. Over de stad Ghazni verklaarde u verder niets te kunnen vertellen omdat u ze nooit had bezocht (CGVS 29.03.2017, p. 8-9). Een maand na dit onderhoud, op 27 januari 2018, ontving het CGVS een schrijven van uw advocaat meester L. (...) met de mededeling dat hij met u een afspraak had omdat u andere verklaringen wenste af te leggen. Het CGVS wachtte verdere informatie niet af en nam op 31 januari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit de provincie Ghazni en er grote bedenkingen waren bij uw verklaringen over uw gebrek aan familiaal netwerk in Afghanistan. Op 2 februari 2018 ontving het CGVS een nieuwe e-mail van meester L. (...). Daarin staat dat u in werkelijkheid afkomstig bent uit de stad Mazari- Sharif waar u samenleefde met uw vader, moeder en jongere broer. Na de moord op uw vader, verkocht uw moeder jullie woning en gebruikte dat geld om naar Europa te reizen. Tijdens het derde onderhoud paste u echter opnieuw uw verklaringen over uw verblijfplaatsen aan. U herhaalde dat u afkomstig bent uit de stad Mazar-i- Sharif, maar stelde dat u na de moord op uw vader samen met uw moeder en broer verhuisde naar uw grootouders langs moederszijde in het dorp Miray, gelegen in het district Andar in de provincie Ghazni. Daar verbleven jullie nog een viertal maanden voor jullie uit Afghanistan vertrokken (CGVS 21.06.2018, p. 5).

De vaststelling dat u doorheen uw asielerprocedure wijzigende verklaringen aflegt betreffende uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België en deze verklaringen slechts aanpast nadat u gewezen wordt op het weinig aannemelijke karakter van uw beweringen, ondergraaft in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden lang of kort verblijf in het dorp Miray, gelegen in het district Andar in de provincie Ghazni. U legt immers verschillende tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over uw band met dat dorp.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat het district Andar nagenoeg geheel bevolkt wordt door etnische Pashtounen. Gevraagd naar uw etnische origine, verklaarde u aanvankelijk Tadzjiek te zijn. U verklaarde tevens dat uw beide ouders tot de Tadzjiekse etnie behoren en gaf expliciet te kennen dat u geen gemengde etnische afkomst heeft (verklaring DVZ – vragen 6D, 6E en 15A). Dezelfde dag stelde u enkel Dari te spreken (verklaring betreffende procedure dd. 21.04.2016). Enkele maanden later herhaalde u Tadzjiek van etnische origine te zijn (vragenlijst voor niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan dd. 24.09.2016, p. 2). Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u plots dat uw vader een Pashtoun van etnische origine was. Uw moeder was echter een Dari-spreker en daarom spraken jullie thuis Dari (CGVS 29.03.2017, p. 4 en 10-11). Wanneer het CGVS vervolgens informeert tot welke stam uw vader behoorde (en bijgevolg ook u behoort) lijkt u de vraag niet te begrijpen en verklaart u enkel opnieuw dat hij Pashtoun was. Gevraagd

om de stam van uw vader nader te verduidelijken stelt u dan weer dat hij weliswaar een Tadzjiek was maar tot de stam van de Pashtoun behoorde. Wanneer het CGVS, uw bijzonder onduidelijke antwoorden indachtig, opnieuw vraagt of uw vader een etnische Pashtoun dan wel een etnische Tadzjiek was grijpt u terug naar uw eerdere verklaring voor het CGVS en stelt dat hij Pashtoun was. Gevraagd waarom u dan net voordien stelde dat hij Tadzjiek was geeft u de bijzonder weinig aannemelijke uitleg dat uw vader weliswaar Pashtoun was, maar in de aanwezigheid van uw moeder soms een Tadzjiek werd (CGVS 21.12.2017, p. 11).

Tijdens het derde onderhoud legt u dan weer volledig andere verklaringen af over de etnische origine van uw ouders. Ditmaal geeft u te kennen dat de ouders van uw moeder in Miray wonen en dat zowel uw grootvader als uw grootmoeder langs moederszijde tot de etnische groep van de Pashtounen behoren (CGVS 21.06.2018, p. 5-6 en 8). Waaruit logischerwijze volgt dat ook uw moeder een etnische Pashtoun is. Gevraagd of uw moeder opgegroeid is in Miray, stelt u dit niet goed te weten. U kunt enkel aangeven dat zowel uw vader als uw moeder in Mazar-i-Sharif woonden toen u daar geboren bent. U stelt wel dat uw grootouders langs moederszijde steeds in Miray hebben gewoond (CGVS 21.06.2018, p. 6). Gevraagd tot welke stam van de Pashtoun uw moeder behoort, antwoordt u aanvankelijk twee keer naast de vraag om vervolgens toe te geven dat u daar niets over weet (CGVS 21.06.2018, p. 8-9). Gevraagd naar de origine van uw vader stelt u ditmaal dat hij een Tadzjiek is, opgroeide in Mazar-i-Sharif en daar bleef wonen tot aan zijn dood. De ouders van uw vader waren eveneens beiden Tadzjiek (CGVS, p. 10-11). Wanneer u wordt gevraagd hoe het huwelijk tussen uw ouders tot stand is gekomen, aangezien het opmerkelijk is dat een Tadzjiekse man uit de stad Mazar-i-Sharif getrouwd is met een Pashtoun-vrouw uit een verafgelegen provincie, verklaart u enkel daar niets over te weten (CGVS 21.06.2018).

Ook over uw talenkennis legde u erg inconsistente verklaringen af. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt stelde u aanvankelijk dat u enkel Dari spreekt (verklaring betreffende procedure dd. 21.04.2016). Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u plots dat u zelf een mondje Pashtou spreekt. Aan deze bewering kan evenwel geen enkel geloof worden gehecht. Wanneer de protection officer van het CGVS u aanspoort het gehoor in het Pashtou verder te zetten blijkt u daar immers geheel niet toe in staat (CGVS 29.03.2017, p. 10).

De vaststelling dat u doorheen uw asielpcedure bijzonder inconsistente tot ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de etnie waartoe uw vader en moeder behoren, dat de onderverdeling op basis van stammen bij de Pashtoun u geheel onbekend blijkt te zijn en de vaststelling dat u weliswaar stelt het Pashtou een beetje te beheersen maar vervolgens niet in staat blijkt om op een bijzonder eenvoudige vraag te antwoorden, ondergraaft volledig de geloofwaardigheid van uw bewering een familiale band te hebben met het district Andar gelegen in de provincie Ghazni en daar gedurende korte of langere tijd te hebben gewoond. Dit doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u samen met uw moeder en broer uit Miray bent gevlucht omdat uw moeder er door lokale dorpelingen werd gedwongen om te huwen omdat ze alleenstaand was. Deze vaststelling vindt tevens bevestiging in uw bijzonder gebrekkige en incoherente verklaringen over uw vluchtaanleiding uit Miray. Zo stelt u dat de inwoners van Miray uw moeder wilden dwingen om te huwen en met een huwelijksvoorstel op de proppen kwamen. Wanneer u wordt gevraagd met wie ze dan precies moest trouwen, stelt u enkel dat het iemand van het dorp was, maar dat u hem niet kent (CGVS 21.06.2018, p. 7). Ook over het achterliggende motief van de dorpelingen zijn uw verklaringen weinig aannemelijk. U stelt dat de dorpelingen na een drietal maanden achterhaalden dat uw moeder naar hun dorp was gekomen zonder voogd. Toen u erop werd gewezen dat uw moeder bij haar eigen ouders woonde en dat haar vader dus haar voogd was, antwoordde u bevestigend, maar zei u dat het de wet van het dorp was dat ze niet alleen mocht blijven en dat ze moest hertrouwen. Gevraagd over welke wet u het precies had, stelde u daar niet veel over te weten. U kon enkel meedelen wat uw moeder u had verteld. Gevraagd of het niet aan uw grootvader was om te bepalen met wie uw moeder zou trouwen, aangezien huwelijken bijna altijd door de familie worden geregeld in Afghanistan, stelde u andermaal daar niet veel over te weten (CGVS 21.06.2018, p. 7). Uw verklaringen ter zake missen elke vorm van detail en diepgang en zijn bijgevolg totaal onaannemelijk.

Ook wat betreft uw voorgehouden vluchtmotieven uit Mazar-i-Sharif: uw vader had gokschulden en 'verkocht' u aan zijn schuldeisers, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent geenszins aannemelijk zijn. In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat dit reeds de tweede versie is die u meedeelt aan het CGVS omtrent het overlijden van uw vader. Aanvankelijk verklaarde u immers steeds dat uw vader lid was van de taliban en dat hij om het leven kwam in een gevecht met het Amerikaanse leger (CGVS 29.03.2017, p. 18-19). Pas na het tweede persoonlijk onderhoud hebt u uw verklaringen hieromtrent aangepast. U beweert ditmaal dat uw vader gokverslaafd was, gokte tegen mensen met een hoog profiel en hen veel geld verschuldigd was (CGVS 21.06.2018, p. 13). Wanneer hierover wordt

doorgevraagd, blijkt u evenwel niet te weten wie de personen waren tegen wie uw vader gokte. Toen u de logische vraag werd gesteld hoe u dan wist dat uw vader gokte tegen belangrijke personen, stelt u dat dit u duidelijk werd toen u werd meegenomen en vastgehouden door de commandant bij wie uw vader schulden had. U hebt nooit geweten tegen wie of waar hij gokte, maar toen u aan de commandant werd meegegeven, begreep u dat uw vader tegen belangrijke personen gokte (CGVS 21.06.2018, p. 15-16). Dit is evenwel weinig aannemelijk. De enige persoon over wie u iets meer kan vertellen is de commandant door wie u werd meegenomen, hoewel ook de informatie die u over die persoon kan meedelen bijzonder beperkt is. Zo kent u de naam van de bewuste commandant niet. U weet enkel dat hij vier bodyguards had en dat zijn huis zich in Puli Khumri bevond. U weet evenwel niet van wie of wat hij precies commandant was. U kan niets vertellen over zijn beroep en weet evenmin waar hij werkte. U heeft er ook geen idee van of hij een gezin had. U werd door uw vader aan hem overhandigd omdat hij hem geld schuldig was, maar u heeft er geen idee van om hoeveel geld het gaat (CGVS 21.06.2018, p. 16-17).

Bovendien zijn ook uw verklaringen over de plaats waar de commandant u naar toe bracht nadat hij u had meegenomen van bij uw familie, weinig aannemelijk. Zo verklaart u dat u vanuit uw woonplaats in de stad Mazar-i-Sharif werd meegenomen naar een dorp met de naam Puli Khumri dat zich eveneens in de provincie Balkh bevindt op ongeveer een uur afstand met de auto (CGVS 21.06.2018, p. 17). In de beschikbare informatie heeft het CGVS evenwel nergens een dorp teruggevonden met die naam dat zich in de provincie Balkh bevindt. De enige plaats in Afghanistan met de naam Puli Khumri die werd teruggevonden is de hoofdplaats van de provincie Baghlan. Die bevindt zich op ongeveer 200 km afstand van Mazar-i-Sharif. Een rit met de auto tussen die twee steden neemt naar schatting een kleine drie uur in beslag. Dat u die plaats omschrijft als een dorp dat in de provincie Balkh ligt, ver verwijderd van de bergen en u er geen rivier gezien heeft (CGVS 21.06.2018, p. 17-18), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de stad Pulli Khumri een langwerpige vorm heeft omdat die gebouwd is langs de oevers van de Kunduz-rivier die op die plaats een bergketen doorsnijdt en aan weerszijden ingesloten is door bergflanken. Deze informatie valt moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen over de plaats Puli Khumri.

Ook uw verklaringen over uw ontsnapping van bij de commandant overstijgen nauwelijks het anekdotische. U stelt dat u werd ondergebracht in de woning van de commandant waar u zich alleen bevond met hem en zijn bodyguards. Drie keer per week werd u naar het huis van een damboura-leerkracht gebracht, een rit van ongeveer tien minuten, waar u moest dansen en waar u nadien ook het snaarinstrument damboura zou leren te bespelen. Toen u daar de derde keer naar toe werd gebracht, zei uw leraar, wiens naam u niet kent, dat hij geen brood in huis had. Hij gaf u geld en de opdracht om brood te kopen bij de bakkerij. Eenmaal u buiten was, besloot u echter om weg te lopen. U vroeg aan mensen waar u de bus kon nemen, wandelde vijf minuten en stapte vervolgens in een bus die u terugbracht naar Mazar-i-Sharif (CGVS 21.06.2018, p. 14 en 18). Dat u al zeven dagen nadat u onder dwang werd meegenomen de gelegenheid kreeg om u alleen en met geld op zak buitenshuis te verplaatsen, is onaannemelijk.

Verder moet worden opgemerkt dat u ook over de moord op uw vader nauwelijks enige concrete informatie kan meedelen. U stelt enkel dat u van uw moeder vernam dat uw vader was gedood, maar dat u niet weet hoe of in welke omstandigheden uw vader is gestorven. Gevraagd hoe uw moeder te weten was gekomen dat uw vader was gestorven, geeft u aan dat u ook daar niets van afweet. U verklaart dat uw moeder er misschien meer over afweet, maar dat het toen niet het moment was om verdere vragen te stellen aangezien jullie toen aan het rouwen waren. U voegt daar nog aan toe dat jullie bang waren en dat u in het bijzonder bang was dat de commandant u opnieuw zou komen halen. Erop gewezen dat u volgens uw eigen verklaringen nog zeker vier maanden in het gezelschap van uw moeder hebt verbleven na de dood van uw vader en opnieuw gevraagd waarom u in die periode geen verdere vragen aan haar hebt gesteld over de dood van uw vader, past u uw verklaringen aan en verklaart u dat u uw eigen vader haat omdat hij u heeft meegegeven aan de commandant. U voegt daar nog aan toe dat u niet gaf om zijn dood en dat u hem zo snel mogelijk wou vergeten (CGVS 21.06.2018, p. 18-19).

Voorts moet worden opgemerkt dat u voortdurend uw verklaringen aanpast over uw familie waardoor u het onmogelijk maakt om een zicht te krijgen op uw werkelijke familiale situatie. Hierboven werd reeds opgemerkt dat u meermaals uw verklaringen hebt aangepast over de herkomst en etnische origine van uw ouders. Ook werd hierboven reeds aangetoond dat er geen geloof kan worden gehecht aan het overlijden van uw vader: niet aan de versie waarin hij als talibanstrijder om het leven kwam noch aan de versie waarin hij werd vermoord omdat hij gokschulden had. Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u dat uw vader een broer had (CGVS 29.03.2017, p.17). In de brief van uw advocaat dd. 2 februari 2018 staat dat u een tante heeft langs vaderszijde met wie u van Afghanistan naar België bent gekomen. Wanneer tijdens het derde onderhoud een vraag wordt gesteld over de broers en zussen van uw vader, antwoordt u vreemd genoeg dat uw vader geen enkele broer of zus heeft (CGVS 21.06.2018, p. 11).

Wanneer u wordt gewezen op de brief die uw advocaat heeft opgesteld en de tante langs vaderszijde die daarin wordt vermeld, stelt u dat dit niet correct is en dat u dat niet gezegd heeft om vervolgens toe te geven dat u veel dingen aan uw advocaat gezegd heeft die niet correct waren. De mensen over wie u eerder beweerde dat het uw tante en haar dochter waren, heeft u in werkelijkheid pas voor het eerst in België gezien toen u hier uw verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. U kende hen voordien niet (CGVS 21.06.2018, p. 11-12 en 21). Ook over uw zus legt u erg merkwaardige verklaringen af. Zo vermeldt u op dag van uw binnenkomst in België enkel dat u een broer heeft. U vermeldt nergens dat u ook een zus zou hebben (Bureau MINTEH, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 3). Op de DVZ geeft u vervolgens aan dat u toch een zus heeft, met name M. (...), die ongeveer 18 jaar oud is. U verklaart echter weinig nieuws over haar te hebben. Ze is getrouwd met een talibanstrijder en meegenomen (Verklaring DVZ, p. 7). Tijdens het eerste onderhoud stelt u dat ze werd gekocht door een talibanstrijder en werd meegenomen. U weet niet waar ze zich bevindt noch wie haar man is (CGVS 29.03.2017, p. 17). In de brief van uw advocaat wordt enkel vermeld dat u opgegroeid bent met uw ouders en uw broer. Er wordt niets vermeld over uw zus. Tijdens het laatste onderhoud vermeldt u dan weer dat uw moeder voor u geheimhield dat u een zus heeft. U heeft er het raden naar waarom ze dat niet wou vertellen. Pas na jullie vertrek uit Afghanistan vertelde uw moeder u dat u een zus heeft. Maar ze gaf u verder geen informatie over uw zus (CGVS 21.06.2018, p. 19-20). Tenslotte legde u ook inconsistente verklaringen af over uw vermiste moeder en broer. Zo gaf u aanvankelijk aan dat u hen kwijtraakte aan de grens tussen Iran en Turkije en dat u nadien niets over hen heeft vernomen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het tweede onderhoud stelt u plots dat het contact met uw moeder en uw broer bij uw vertrek uit Iran verbroken werd maar dat u hen in België terugzag. Ook wanneer het CGVS, gezien uw volstrekt wijzigende verklaringen, ter bevestiging informeert of u uw moeder en uw broer in België ontmoette antwoordt u dat u hen op de dag van uw aankomst in België ontmoette. Na een tussenkomst van uw voogd grijpt u terug naar uw eerdere beweringen, stelt u dat uw familie in Iran kwijt speelde, en verklaart dat u bij aankomst in België de familie van mevrouw R. (...) ontmoette (CGVS 21.12.2017, p. 4). In de brief van uw advocaat dd. 2 februari 2018 staat te lezen dat u nadat u hen kwijtraakte vernam u dat uw moeder en broer door de Iraanse politie werden gearresteerd en naar Afghanistan werden gerepatriëerd, waarna u met uw tante naar België reisde. Er wordt verder vermeld dat u het gsm-nummer van uw moeder heeft, maar dat het niet gemakkelijk is om haar te contacteren. Het laatste contact vond plaats drie maanden voor de brief werd opgesteld. Uw moeder en broer bevonden zich op dat moment niet in Mazar-i-Sharif. U was niet op de hoogte van hun exacte verblijfplaats maar probeerde daaromtrent verdere informatie te bekomen. In het laatste onderhoud ontkent u echter opnieuw dat u na hun verdwijning aan de Iraans-Turkse grens nog contact heeft gehad met uw moeder of informatie over hen heeft ontvangen. Gewezen op de inhoud van de brief van uw advocaat, geeft u toe dat u die dingen aan hem heeft gezegd, maar dat die niet correct waren (CGVS 21.06.2018, p. 20).

Verder moet worden opgemerkt dat u diverse keren de kans hebt gekregen om uit te leggen waarom u uw verklaringen aanpast en niet eerder de waarheid had verteld. Maar ook daaromtrent verandert u voortdurend het geweer van schouder. Zo stelt u bij aanvang van het tweede gehoor dat u angst had om mee te delen dat u twee jaar in de stad Ghazni had gewoond. Mensen in het centrum waar u woonde hadden u verteld dat u niet mocht zeggen dat u in de stad woonde maar dat u moest vertellen dat u in het dorp woonde (CGVS 21.12.2017, p. 2). In de brief van uw advocaat dd. 2 februari 2018 staat dan weer te lezen dat u eigenlijk afkomstig bent uit de stad Mazar-i-Sharif en dat u samen met uw tante en haar gezin naar België bent gereisd en dat jullie hier samen een asielaanvraag hebben ingediend. U zou aanvankelijk niet de waarheid hebben verteld op aanraden van uw familieleden die u zeiden dat Mazar-i-Sharif als veilig wordt beschouwd en u geen kans maakte indien u uw echte verhaal vertelde. In het derde onderhoud trekt u de verklaringen over uw familie weer in. U geeft aan dat u na het krijgen van de negatieve beslissing geen andere uitweg meer zag dan u zelf te verbinden aan de familie die op dezelfde dag als u was aangekomen in België in de hoop dat u zo alsnog een positieve beslissing zou krijgen (CGVS 21.06.2018, p. 12). Even later verklaart u dan weer dat de smokkelaar in Turkije u had verteld dat u moest zeggen dat u uit Miray kwam. Hij had u toen ook op het hart gedrukt om niet te vertellen dat u verkracht was (CGVS 21.06.2018, p. 9). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uit al het bovenstaande dient te worden besloten dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke familiale situatie en uw levensomstandigheden in Afghanistan noch op de omstandigheden waarin u naar België bent gereisd. Uw verklaring dat u door een smokkelaar in Turkije werd gedwongen om u te prostitueren om uw reis naar België te betalen kadert volledig in uw bewering dat u alle contact met uw familie kwijt bent en vanaf de Iraans-Turkse grens alleen naar België bent gekomen. Aangezien u geen zicht biedt op uw familiale situatie en de manier waarop u van Afghanistan naar België bent gekomen, kunnen de ter zake door u aangehaalde problemen evenmin als basis

dienen voor een beoordeling in het licht van de vluchtelingenconventie of de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld. Hoewel geen geloof gehecht wordt aan uw voorgehouden lang of kort verblijf in het dorp Miray, gelegen in het district Andar in de provincie Ghazni, is uw herkomst uit Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh immers wel geloofwaardig.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan.

Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker gaat vooreerst in op de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daarbij betoogt hij dat verweerder de problemen over het hoofd ziet die hem bij een terugkeer naar Afghanistan te wachten staan ingevolge zijn langdurige verblijf in het Westen. Verzoeker verwijst te dezen naar en citeert uit algemene informatie. Vervolgens betoogt hij:

"Verzoeker kwam in het jaar 2015 aan in België, toen hij slechts 12 jaar oud was en in volle ontwikkeling. Verzoeker is in België uitgegroeid tot een adolescent die zich de westerse waarden en normen eigen heeft gemaakt.

Verzoeker raakte gedurende de jaren dat hij in België verbleef sterk geïntegreerd geraakt in de Belgische samenleving, zijn denkbeelden zijn (zelfs onbewust) aangepast aan de Westerse denkwijze en hij heeft steeds minder raakvlakken met de Afghaanse cultuur. (Zie foto's stuk nr. 6)

Daarenboven heeft verzoeker ondertussen een relatie uitgebouwd met een meisje van Poolse origine. Dit vormt een bijkomend element waarom men verzoeker bij terugkeer moet vrezen voor vervolging wegens verwestering. Hij beleeft liefde en seksualiteit op jonge leeftijd op een wijze die niet verenigbaar is met de normen en waarden van de Afghaanse samenleving, te meer omdat het gaat om een christelijk meisje. (Zie foto stuk nr. 6)

Niet alleen zou het dus bijzonder moeilijk zijn voor verzoeker om opnieuw te aarden in Afghanistan, bovendien worden door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen.

Het gaat er hierbij niet zozeer over of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa.

Er dient rekening gehouden te worden met wrevel en frictie die ontstaat bij terugkeer door confrontatie met een uiterst traditionele gemeenschap die voor verzoeker totaal vreemd is geworden, en dient het dossier vanuit het perspectief van 'uittheemsheid', of verwestering bekeken te worden.

Verschillende rapporten geven aan welke problemen Afghaanse jongeren wacht bij terugkeer."

Verzoeker wijst vervolgens andermaal op algemene informatie en stelt:

"Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als 'spionnen' beschouwd te worden. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn.

Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurschock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Doordat de terugkeerders langere tijd in het Westen hebben verbleven wordt aangenomen dat ze rijk zijn, en lopen ze het risico om het slachtoffer te worden van kidnapping."

Andermaal wijst verzoeker vervolgens op en citeert hij uit algemene informatie omtrent de mogelijke problemen voor personen die terugkeren naar Afghanistan.

Tevens haalt hij enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) aan. Gezien uit deze arresten blijkt dat er in Kabul reeds een geïndividualiseerd risico kan bestaan omwille van bepaalde attitudes die duiden op verwestering, geldt dit volgens verzoeker des te meer voor Mazar-e-Sherif.

Verzoeker concludeert in deze:

"Uit de bovenstaande recente en gezaghebbende landeninformatie blijkt duidelijk het objectieve risico op vervolging dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Afghanistan doordat hij voor langere tijd afwezig was uit Afghanistan. Hierdoor loopt hij een groot risico om door de traditionele Afghaanse gemeenschap als zijnde 'verwesterd' te worden beschouwd, met serieuze risico's op uitsluiting, discriminatie, kidnapping, geweld, gedwongen rekrutering,... als gevolg.

Verzoeker wenst te herhalen dat het hierbij niet zoeer van belang is of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa.

Verzoeker verblijft ondertussen drie jaar in België en heeft zich de Westerse cultuur eigen gemaakt.

Bij hem bestaat de vrees op vervolging in Afghanistan doordat zijn waarden en normen niet stroken met de traditionele Afghaanse cultuur. De Verwerende partij deed geen enkel onderzoek naar het risico op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bij een terugkeer naar Afghanistan."

2.3. Verzoeker gaat vervolgens in op de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet baseert verzoeker zich op dezelfde feiten als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchtelingen te worden erkend en het willekeurig geweld. Verzoeker vangt zijn betoog in deze aan met een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent voormeld wetsartikel en artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt hij:

"Voor verzoekende partij zijn die persoonlijke omstandigheden voorhanden die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Mazar-i-Sharif dermate verhogen dat -hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon- er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van verzoeker bestaat.

Door het feit dat hij als 12-jarige Afghanistan heeft verlaten in het jaar 2015 en al jarenlang in het Westen verblijft, loopt verzoeker volgens de gezaghebbende bronnen die hierboven werden aangehaald een verhoogd risico op:

(...)

Daarbij komt dat verzoeker ondertussen jaren in België heeft doorgebracht, wat het voor hem moeilijker zal maken om zich te re-integreren in de Afghaanse maatschappij en dat hij, ten gevolge van de lange procedure, zich in een uiterst kwetsbare positie bevindt. Daarenboven maakt de jonge leeftijd van verzoeker het moeilijker om bepaalde risico's correct in te schatten of te vermijden en om het hoofd te bieden aan bepaalde obstakels. Bovendien dient ook de relatie van verzoeker met een christelijk meisje van Poolse origine als belangrijk element voor een mogelijke vervolging in het land van herkomst te worden aanzien. (Zie foto stuk nr. 6)

Cumulatief beoordeeld maken deze zaken dat verzoeker in een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent dat zij vanwege haar specifieke situatie en individuele omstandigheden in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker heeft in het kader van de asielpprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Hij toont duidelijk aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft."

2.4. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande in hoofddorde om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie en een bundel met foto's bij het verzoekschrift (bijlagen 2-6).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 12 februari 2019 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat aan de in zijner hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze tegemoet werd gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.3. Verzoeker stelt heden een jonge Afghaan te zijn, afkomstig te zijn van Mazar-e-Sherif en uit hoofde van een nood aan internationale bescherming niet te kunnen terugkeren naar zijn land en regio van herkomst.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve

indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de uitgebreide, duidelijke en gedetailleerde motivering zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker, niettegenstaande in de loop van onderhavige procedure zowel bij de DVZ als bij het CGVS meermaals werd gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht, blijkens zijn afgelegde verklaringen en de in het dossier opgenomen stukken klaarblijkelijk en op ernstige wijze heeft verzaakt aan deze plicht tot medewerking. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker tegen de veelheid aan concrete en pertinente motieven die in dit kader zijn opgenomen in de bestreden beslissing in het nochtans lijkige verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aanvoert. Hij laat de voormelde motieven aldus geheel ongemoeid. Deze vinden steun in het dossier en zijn terecht. Gezien verzoeker deze motieven niet aanvecht, blijven zij onverminderd gelden.

Aldus blijven de vaststellingen overeind dat (i) verzoeker doorheen zijn verzoek om internationale bescherming maar liefst vier verschillende versies heeft verstrekt van zijn levensloop en zijn eerdere plaatsen van verblijf in Afghanistan voor zijn komst naar België, hij zijn verklaringen daarbij (meermaals) slechts aanpaste nadat hem werd gewezen op het ongeloofwaardige karakter van zijn beweringen en ook zijn uiteindelijke verklaringen, volgens dewelke hij voor zijn vertrek naar België maandenlang in een dorp in Ghazni zou hebben verbleven, bovendien geloofwaardigheid ontberen; (ii) ook de verklaringen die verzoeker in dit kader aflegde omtrent zowel zijn eigen etnie en deze van zijn ouders, zijn stam als zijn talenkennis bijzonder onduidelijk, inconsistent, tegenstrijdig en derhalve ongeloofwaardig zijn; (iii) verzoeker eveneens bijzonder gebrekkige en incoherente verklaringen aflegde over de reden waarom hij Ghazni zou hebben verlaten; (iv) verzoekers verklaringen over de door hem ondergane feiten, gekende problemen en te koesteren vrees in Mazar-e-Sherif in het geheel niet aannemelijk zijn en, meer bepaald, dat verzoeker in dit kader frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde over (de reden voor en de omstandigheden van) het overlijden van zijn vader, hij zijn uiteindelijke verklaringen wegens hun kennelijke vaagheid en onaannemelijkheid niet geloofwaardig wist te maken en hij in dit kader eveneens klaarblijkelijk geheel ten onrechte voorhield ooit in Puli Khumri te zijn geweest; (v) verzoeker ook zijn verklaringen over zowel zijn meest naaste (zijn moeder, broer en zus) als zijn overige familieleden (zijn ooms en tantes) voortdurend aanpaste en wijzigde; (vi) verzoeker meermaals de kans kreeg om uit te leggen waarom hij zijn verklaringen aanpaste en niet de waarheid vertelde, doch ook in dit kader in gebreke bleef en voortdurend wisselende verklaringen aflegde.

Verzoeker legde en legt verder geen documenten of stukken neer die afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen en/of anderszins enig licht zouden kunnen werpen op zijn werkelijke herkomst, levensloop, achtergrond, familieleden, persoonlijke profiel en omstandigheden, problemen en situatie. Noch de bij het verzoekschrift gevoegde foto's, noch de in het verzoekschrift geciteerde en bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie en rapporten bevatten dienaangaande namelijk enig *in casu* nuttig gegeven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker op bijzonder ernstige wijze heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst, levensloop, achtergrond, familieleden, persoonlijke profiel en omstandigheden, problemen en situatie.

Bijgevolg maakt hij het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar (informatie over) de situatie in zijn land en regio van herkomst (onder meer de veiligheidssituatie aldaar en de situatie en mogelijke problemen voor personen die na een verblijf in het buitenland terugkeren naar Afghanistan) verder niet dienstig en kan verzoeker met zijn verwijzing naar deze situatie geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

4.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke herkomst, levensloop, achtergrond, familieleden, persoonlijke profiel en omstandigheden, problemen en situatie. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, levensloop en verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële achtergrond, profiel en familiale situatie, over verzoekers problemen en situatie en over de vraag of, mede gelet op al deze factoren, verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

4.6. De Raad ziet gelet op de hoger gedane vaststellingen geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT